

Sygn. akt **IX Ka 290/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Dagmara Pusz - Florkiewicz**

Sędziowie: SSO Agnieszka Techman

SSO Piotr Kluz (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Leszek Kiryłowicz

przy udziale Prokuratora Bogumiły Knap

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2016 r.

sprawy **A. K.** syna R. i E.

urodzonego w dniu (...) w G. (Rosja)

oskarżonego o czyny z **art. 280 § 1 kk i art. 191 § 2 kk**

i **M. O. (1)** syna J. i B.

urodzonego w dniu (...) w W.

oskarżonego o czyny z **art. 280 § 1 kk, art. 191 § 2 kk, art. 288 § 1 kk i art. 190 § 1 kk**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie

z dnia 24 listopada 2015 r., sygnatura akt IV K 858/14

orzeka

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. R. oraz adw. K. L. kwoty po 420 (czterysta dwadzieścia) zł, podwyższone o stawki podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oskarżonych odpowiednio: A. K. i M. O. (1);
3. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt **IX Ka 290/16**

UZASADNIENIE

na podstawie art. 423 §1a kpk w zw. z art. 457 §2 kpk ograniczone do oskarżonego M. O. (1)

M. O. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 12.05.2014r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. dokonali rozboju na osobie K. S. (1), w ten sposób, że używając przemocy w postaci wykręcenia ręki, doprowadzili ww. do stanu bezbronności, a następnie żądając wydania pieniędzy i przeszukując kieszenie pokrzywdzonego zabrali w celu przywłaszczenia: telefon komórkowy marki S. (...)(...) o numerze (...) oraz zegarek m-ki C., czym spowodowali straty w łącznej wysokości ok. 450 zł na szkodę K. S. (1), tj. o czyn z art. 280 §1 kk

II. w dniu 12.05.2014r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. stosowali wobec K. S. (1) groźbę bezprawną pozbawienia życia członków rodziny pokrzywdzonego oraz zniszczenia mienia, w celu zmuszenia go do zwrotu wierzytelności w wysokości 4000,00 zł, tj. o czyn z art. 191 §2 kk

III. w dniu 28 kwietnia 2014r. przy Al. (...) w W. dokonał uszkodzenia szyby w witrynie wystawowej sklepu (...) poprzez kopnięcie powodując łączne straty w kwocie 2700,00 zł na szkodę (...) S.A., tj. o czyn z art. 288 §1 kk

IV. w okresie od 22 września 2014r. do 1 października 2014r. w W. przy Al. (...) używając noża groził A. O. (1) oraz H. T. (1) pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę ich spełnienia, tj. o czyn z art. 190 §1 kk

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie w IV Wydziale Karnym wyrokiem z dnia 24 listopada 2015r., sygnatura akt IV K 858/14, orzekł:

I. oskarżonego M. O. (1) oraz A. K., w ramach zarzucanych im czynów w pkt I i II aktu oskarżenia, uznał za winnych tego, iż w dniu 12.05.2014r. w W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić K. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4000,00 zł, stosując wobec ww. pokrzywdzonego groźbę pozbawienia życia członków jego rodziny oraz przemoc w postaci przytrzymania i wykręcenia ręki w trakcie czego zabrali również zegarek C. oraz telefon marki S. (...) o łącznej wartości ok. 450,00 zł, uzależniając ich zwrot od zapłaty ww. kwoty 4.000,00 zł, przy czym zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, który zawiadomił o powyższym Policję, to jest czynu z art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk i za to na tej podstawie skazał ich, a na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 282 kk wymierzył im kary odpowiednio oskarżonemu M. O. (1) karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonemu A. K. karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. O. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia przestępstwa z art. 288 §1 kk i za to na podstawie art. 288 §1 kk skazał go i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego M. O. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia przestępstwa z art. 190 §1 kk i za to na podstawie art. 190 §1 kk skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk – w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. w zw. z art. 4 §1 kk – wymierzone oskarżonemu M. O. (1) w pkt I, II i III sentencji niniejszego wyroku kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną orzekł 2 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 §1 kk – w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. w zw. z art. 4 §1 kk – na poczet orzeczonej oskarżonemu M. O. (1) w pkt V sentencji niniejszego wyroku kry łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w okresie od dnia 01.10.2014r. do dnia 24.11.2015r. z zaokrągleniem do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 230 §2 kpk jako zbędne dla niniejszego postępowania – zwrócić osobom uprawnionym:

a) osk. M. O. (1) – dowód rzeczowy w postaci jednej pary butów sportowych z napisem (...) koloru czarnego w rozmiarze „44” – opisany w wykazie dowodów rzeczowych pod poz. 1 Drz (...) (k. 343);

b) firmie (...) S.A. – dowód rzeczowy w postaci płyty z zapisem monitoringu – opisany w wykazie dowodów rzeczowych pod poz. 2 Drz (...) (k. 343);

c) firmie Centrum Handlowe (...) – dowód rzeczowy w postaci płyty z nagraniem monitoringu – opisany w wykazie dowodów rzeczowych pod poz. 1 Drz (...) (k. 490);

X. na podstawie art. 618 §1 pkt 11 kpk oraz §2 ust. 3 w zw. z §14 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 3 w zw. z §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. L. kwotę 1428,00 zł plus należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną oskarżonemu M. O. (1) z urzędu;

XII. na podstawie art. 624 §1 kpk zwolnił obu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł obrońca, na podstawie art. 447 §1 w zw. z art. 427 §1, art. 425 §2 kpk i art. 444 kpk, zaskarżając je w całości, w zakresie w jakim dotyczy oskarżonego M. O. (1).

Na podstawie art. 427 §2 kpk oraz 438 pkt 2 i 3 kpk zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 7 kpk polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez uznanie, że oskarżony M. O. (1) używając przemocy oraz groźb karalnych wobec pokrzywdzonego K. S. (1) próbował wyłudzić nieistniejący dług, dokonując przy tym zaboru mienia w postaci telefonu komórkowego oraz zegarka marki C., podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu swobodnej oceny dowodów prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie dopuścił się zarzucanych mu czynów, a tym samym nie dopuścił się czynu z artykułu 282 kk, co w konsekwencji skutkowało dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia (pkt I wyroku);

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 7 kpk polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez uznanie, iż to oskarżony M. O. (1) dokonał uszkodzenia szyby w witrynie sklepu (...), czym spowodował szkodę w wysokości 2700,00 zł, podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu swobodnej oceny dowodów prowadzi do wniosku, iż ze zgromadzonego materiału dowodowego nie można wywnioskować, iż to oskarżony M. O. (1) dopuścił się naruszenia zarzucanego mu czynu, co w konsekwencji skutkowało dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia (pkt II wyroku);

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, będący skutkiem naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, a polegający na przyjęciu, wbrew złożonym wyjaśnieniom i zgromadzonym w aktach sprawy dowodom, iż oskarżony M. O. (1) groził A. O. (1) oraz H. T. (1) przy użyciu noża, podczas gdy zeznania powyższych osób nie korespondują ze sobą w tejże kwestii ani z wyjaśnieniami oskarżonego, co w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym nie mogłoby doprowadzić do uznania, iż oskarżony M. O. (1) kierował groźby karalne z użyciem noża, czym wywołał u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę ich spełnienia (pkt III wyroku);

4. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 7 kpk polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez uznanie, iż oskarżony M. O. (1) dopuścił się groźb karalnych wobec A. O. (1) oraz H. T. (1), podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu swobodnej oceny dowodów prowadzi do wniosku, iż ze zgromadzonego materiału dowodowego nie można wywnioskować, iż oskarżony M. O. (1) dopuścił się naruszenia zarzucanego mu czynu, co

w konsekwencji skutkowało dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia (pkt III wyroku).

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniósł o:

- a) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanych mu przestępstw, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania na podstawie art. 437 §2 kpk i art. 427 kpk;
- b) zasądzenie na podstawie art. 626 kpk w zw. z 634 kpk kosztów zastępstwa adwokackiego realizowanego przez adwokata działającego z urzędu, za postępowanie w pierwszej instancji oraz kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych, albowiem udzielona oskarżonemu pomoc prawna przez adwokata działającego z urzędu nie została opłacona ani w części ani w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego M. O. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy procedował w niniejszej sprawie prawidłowo, nie uchybiając żadnym przepisom postępowania, w tym również wskazanemu przez skarżącego art. 7 kpk. W toku postępowania zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy (art. 366 §1 kpk), a ustalenia faktyczne poczynione zostały w oparciu o całokształt zgromadzonego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego (art. 410 kpk), ocenionego w sposób swobodny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 kpk). Rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji zostało uzasadnione w pisemnych motywach wyroku spełniających wymagania art. 424 kpk.

Obrońca oskarżonego podnosząc zarzut obrazy art. 7 kpk podejmuje w gruncie rzeczy jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, prezentując nader wybiórczą i subiektywną ocenę materiału dowodowego oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń. Tymczasem zarzut naruszenia ww. przepisu wymaga wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów (jakich uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd orzekający), a nie wystarczająca jest próba narzucania własnego poglądu na możliwy przebieg wydarzeń ustalony z pominięciem znacznego materiału dowodowego.

W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I wyroku obrońca podniósł, że część zeznań świadka K. Ś. (1) (złożona przed Sądem) jest niespójna z zeznaniami składanymi w toku postępowania przygotowawczego. Szerzej w tym zakresie skarżący się nie wypowiedział, a rozbieżnościami dostrzeżonymi przez sąd odwoławczy są: okoliczność rozmowy świadka „z A.”, wspólne udanie się na komendę celem złożenia zawiadomienia, rozmowa „z S.”. Pierwsza z tych okoliczności wynika jednak z samych wyjaśnień oskarżonego A. K.. Druga i trzecia z tych okoliczności nie ma żadnego znaczenia dla sprawy, nadto bezsporne jest, iż w dniu 13 maja 2014r. pokrzywdzony K. S. (1) złożył w (...) W. IV przy ul. (...) zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa (k. 4), a o rozmowie z przypadkowo spotkanym kolegą świadek zapomniał (k. 1403). Powyższe niespójności w żaden sposób nie wpływają negatywnie na wiarygodność K. Ś., a istotnym dla przedmiotu postępowania zakresie żadne rozbieżności nie wystąpiły. Świadek spójnie bowiem mówił o interesie oskarżonych do pokrzywdzonego K. S. (wycofując się jedynie z twierdzeń, że chodziło o dług wskazując, że to jego własna interpretacja), jak i oddaleni się oskarżonych z pokrzywdzonym, który po powrocie zrelacjonował świadkowi, że „koledzy” wykręcili mu rękę i zabrali telefon oraz zegarek. Sąd orzekający dostrzegł przy tym, że zeznania składane na rozprawie były nieprecyzyjne i niewolne od pewnych sprzeczności, ale wynikało to z naturalnego procesu zapominania (o czym mówił także sam świadek). Oczywiście chybione jest stanowisko skarżącego, że Sąd Rejonowy błędnie uznał świadka K. Ś. za naoczego świadka rozboju, skoro zgodnie z jego zeznaniami wie o nim tylko od pokrzywdzonego, skoro wprost w pisemnym uzasadnieniu zaznaczono, że K. Ś. „nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia” (k. 1482). Jeżeli zaś chodzi o zeznania pokrzywdzonego, to nie sposób doszukać się w nich jakichś sprzeczności, a pewne rozbieżności wynikają z niedostatków ludzkiej pamięci. Obrońca twierdząc, że pokrzywdzony „w kilku kwestiach” zeznawał odmiennie, powołał się na jedną okoliczność w postaci niewiedzy świadka, jak przedmioty

będące jego własnością znalazły się w posiadaniu oskarżonego. Jednakże jak wprost wynika z protokołu rozprawy świadek przyznawał, że już nie pamięta dokładnie jak to było, „że ja sam powiedziałem że mam telefon czy M. mi wyjął i był w jego posiadaniu” (k. 927), co przecież żadną miarą wcześniejszych zeznań nie podważa. Całkowicie dowolne, w oderwaniu od treści dowodu, są ustalenia obrońcy, że pokrzywdzony wprawdzie zaprzeczał istnieniu długu wobec brata oskarżonego, ale jednocześnie przyznał się do „robienia” z nim interesów dotyczących telefonów komórkowych, a co według skarżącego mogło utwierdzić M. O. (1), że istnieje wymagalny dług. Jednakże pokrzywdzony nie odnosił się do żadnego interesu, a wprost mówił o swoim „nie najsmartniejszym pomysle” (który stanowić mógł de facto oszustwo z art. 286 §1 kk), który miał następnie być również zrealizowany przez brata oskarżonego, ale bez żadnego w nim udziału pokrzywdzonego. Nie są to więc tego rodzaju okoliczności, które mogły uzasadniać powstanie jakiegoś długu. Nadto z zeznań pokrzywdzonego wynika, że M. O. (1) mówił o długu wobec niego a nie wobec brata, a jak wynika z relacji K. Ś., już po samym zdarzeniu K. S. mówił, że oskarżeni wymyślili jakieś pieniądze do oddania. Zresztą z samych wyjaśnień oskarżonego składanych 3 października 2014r. wynika, że nie chodziło o żaden dług, ale M. O. (1) uważał, że pokrzywdzony oszukał jego brata i powinien pomóc spłacić wzięte przez A. O. (2) telefony (co wręcz koresponduje z relacją K. S.).

W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt II wyroku obrońca zarzucił, że niesłusznie Sąd Rejonowy dał wiarę niespójnym zeznaniom świadka A. O. (1), bo były one niespójne, a świadkowie zajścia nie widzieli dokładnie kto kopnął szybę. Sama jednak lektura zarzutu i jego uzasadnienia przekonuje, że relacja A. O. jest spójna. W postępowaniu przygotowawczym świadek wskazał, że zajście pod (...) zaczął obserwować zdarzenie znajdując się po drugiej stronie ulicy i dostrzegł jak dobrze mu znany M. O. kopnął w szybę, przy czym nie mógł go pomylić z żadnym z innych mężczyzn tam się znajdujących, skoro to byli także mu znani bracia cioteczni pasierbicy, których reakcja „sprowokowała” zachowanie oskarżonego. Tożsame jednak w treści zeznania świadek złożył przed Sądem precyzując, że z uwagi na odległość dokładnie nie widział twarzy obserwowanych osób, ale z uwagi na ww. ich zachowanie, nie miał żadnych wątpliwości, że to oskarżony uderzył w szybę (k. 309v, 1053). Zeznania świadka korespondują z relacją K. R. (1), która podała, że: przed sklepem (...) kłóciła się z oskarżonym, który nie panuje nad emocjami i kopnął w szybę wystawową; jest pewna kto spowodował uszkodzenie szyby (k. 332v-333) – co oczywiście sprzeczne jest z tezami obrońcy, iż świadkowie zajścia nie widzieli, kto kopnął w szybę (świadek starała się tylko sugerować, że uszkodzenie mienia nastąpiło przypadkiem, co jednak kłóci się w tym zakresie z relacją A. O.). W tym miejscu przypomnieć należy, iż w ramach oceny dowodów, sąd może określonym zeznaniom świadka częściowo dać lub nie dać wiary, a ustawa procesowa nie daje podstaw do preferowania lub dyskwalifikowania dowodów według kryterium, czy jest on korzystny czy też obciążający dla oskarżonego. Sąd uznając zeznania K. R. za wiarygodne częściowo, w sposób przekonujący uzasadnił swoje stanowisko w tym zakresie, w tym także kierując się wnioskami opinii biegłej (k. 1484). Wspomnieć też należy o początkowych wyjaśnieniach samego oskarżonego, które korespondują z relacją A. O. i częściowo K. R., który nie twierdził, aby zamierzał uderzyć partnerkę, ale przyznał, iż w pewnym momencie nie wytrzymał nerwowo, podszedł do szyby i kopnął w nią butem 2 razy (k. 316). Na rozprawie zaś oskarżony „nie do końca” przyznał się do zarzucanych czynów, a więc i uszkodzenia szyby, ale w tym zakresie żadnych wyjaśnień nie składał, za to – co uszło uwadze obrońcy – potwierdził te składane uprzednio (k. 926). Podkreślić należy, iż zmienne wyjaśnienia oskarżonego stanowią dowód w sprawie podlegający ocenie sądu orzekającego jak każdy inny dowód, a późniejsze odwołanie „przyznania się” nie wprowadza żadnego zakazu dowodowego uniemożliwiającego wykorzystanie wcześniejszych wyjaśnień. W realiach niniejszej sprawy to nie brak przekonującego uzasadnienia zmiany wyjaśnień dyskwalifikował te składane przed sądem, ale ich sprzeczność z pozostałym materiałem dowodowym. Bezzasadne jest twierdzenie skarżącego sprowadzające się do istnienia po jego stronie wątpliwości, czy w ogóle doszło do uszkodzenia szyby w sklepie (...). Wprawdzie zdjęcia znajdujące się w aktach sprawy nie są najlepszej jakości (k. 291-292v, 1186), ale w sprawie zeznawali świadkowie M. B. oraz K. P., którzy jednoznacznie wskazywali na zaistnienie ww. uszkodzenia (k. 301-302, 387v, 1163, 1186). Zupełnie zaś nielogiczne jest wywodzenie przez skarżącego, że słowa świadka (K. P.) o braku jego wiedzy co do wymiany szyby, mogą świadczyć o tym, iż nie została ona uszkodzona, skoro zeznał: „Szyba była uszkodzona. Nie wiem czy ta szyba została naprawiona. Szyba była pęknięta, a czy była do wymiany nie mi to jest określać” (k. 1163). Dodać trzeba, że świadek składając powyższe zeznania był kierownikiem rejonu J. M. Polska,

a nie tego konkretnego sklepu, stąd nie sposób braku wiedzy we wskazanym zakresie, traktować jako okoliczność niekorzystnie wpływająca na te zeznania.

W zakresie dotyczącym przypisanego oskarżonemu w pkt III wyroku przestępstwa, obrońca podniósł, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił posługiwanie się przez oskarżonego jednym nożem w dniu 28 września 2014r., co nie wynika z żadnego dowodu, gdyż świadek A. O. tego noża nie widział, a świadek H. T. widział dwa noże. Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach rozstrzygnięcia szczegółowo się do tej kwestii odniósł (k. 1480-1481), a twierdzenia obrońcy, iż „być tak nie musiało”, tych rozważań sądu orzekającego nie podważają. Bezzasadne jest zarzucanie sądowi meriti, że pominięty został w sprawie konflikt pomiędzy oskarżonym a A. O. (co obrońca wywodzi wyłącznie z uznania zeznań świadka za wiarygodne, pomijając zaś treść uzasadnienia – k. 1480), a w zakresie omawianego czynu to zeznania H. T. były bardziej niekorzystne dla oskarżonego. Okoliczność, iż A. O. w dniu 1 października 2014r. był w stanie po spożyciu alkoholu (badanie wykazało 0,58 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), nie dyskwalifikuje samo w sobie jego zeznań, które przecież znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym (przede wszystkim zeznaniach H. T. i ujawnieniu noża w miejscu ukrycia się oskarżonego).

Reasumując powyższe stwierdzić trzeba, że przyjęcie przez sąd orzekający założeń dowodowych nie odpowiadających preferencjom obrońcy, nie uzasadnia naruszenia dyrektywy art. 7 kpk. Uznanie niektórych dowodów za częściowo niewiarygodne (przede wszystkim odnosi się to do wyjaśnień oskarżonych i zeznań K. R.) zostało rozważone i szczegółowo uzasadnione przez Sąd Rejonowy, w czym nie sposób doszukać się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. Nieudolna zaś próba podważenia ustaleń i ocen sądu pierwszej instancji przez skarżącego, musi być uznana za zwykłą polemikę sprowadzającą się do odmiennej oceny dowodów, która jest niezgodna z zasadą obiektywizmu (którą wszak obrońca związany nie jest) i art. 410 kpk.

Przeprowadzona kontrola apelacyjna uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne poparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania, a zarzut naruszenia art. 7 kpk stawiany rozstrzygnięciu jest bezzasadny.

W sytuacji, gdy skarżący nie wykazał niepełności postępowania dowodowego albo przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, to zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może być uznany za zasadny. Przy czym w niniejszej sprawie oczywiście błędne jest rozumowanie skarżącego, że skoro żaden ze świadków nie mówił o jednym nożu (w zakresie zdarzenia z dnia 28 września 2014r.), to poczynienie takiego ustalenia było niemożliwe.

Kary pozbawienia wolności – tak jednostkowe jak i łączna, nie były kwestionowane przez obronę, a sąd odwoławczy nie widzi podstaw do ich korygowania z urzędu, gdyż sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił okoliczności obciążające i łagodzące w stosunku do oskarżonego, należycie uwzględniając stopień winy, szkodliwość społeczną czynów, właściwości i warunki osobiste sprawy.

Mając na względzie powyższe, oraz fakt, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień, które skutkować musiałyby uchYLENIEM zaskarżonego wyroku z urzędu, na podstawie art. 437 §1 kpk Sąd Okręgowy utrzymał go w mocy.

Na podstawie art. 618 §1 pkt 11 kpk zasądzono wynagrodzenie na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu, określając jego wysokość zgodnie z §17 ust. 2 pkt 4, §4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015r., poz. 1801).

W oparciu o art. 624 §1 kpk oskarżony został zwolniony od uiszczenia kosztów sądowych za II instancję, albowiem jego obecna sytuacja majątkowa i brak perspektyw na jej polepszenie w sytuacji orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności, nie pozwala na ich uiszczenie.